

İsmail BİNGÖL

ŞEB-İ YELDA

*Âşık için şeb-i yeldadır ki bütün geceler
Zülfüyle eritirdi onu sevgili bir vakitler*

*Bu gece yeni bir fırtınaya tutuldu kalbim
Onu uzak rüzgârlara teslim ettim
Yoruldu cananın umuduyla oyalanmaktan
Ayrılıkla yanan bu manzarayı ateşimle yok ettim
Vurdum kavgaya dalmış ruhumu enginlere
Sürükledim bir eski macerayı hüznümle emelimle*

297

*Duymak için zalimler eliyle bağrıları delik deşik olmuşların
Matemleri ayyuka çıkanların insanlıkla yoğrulmuş feryatlarını
Ellerine dünyayı bile verseniz vazgeçmeyecek yiğitlerin
Zariflikle hemhal olmuş ruhlarından dökülen ıstıraplarını*

*Uzayıp gittikçe hepsi de birer şeb-i yelda olan gecelerde
Dilimin söyleyemedikleri için ah ederek yandım yakıldım*

*Umutsuz sevdaların közünde pişmiş gönülleri
Bin bir yalvarış eşliğinde ruhuma tercüman kıldım
Acıları dinsin sözleri hükümsüz kalmasın
Umutları yanmasın dilekleri kabul olsun diye
Yalnızlığın garipliğin yoksulluğun suçluluğu altında
Derin bir matemin ellerinde ezilerek ağladım da ağladım*